

Vergaderjaar 2009–2010

31 953

Vaststelling van overgangsrecht en wijziging van diverse wetten ten behoeve van de invoering van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Invoeringswet Wet algemene bepalingen omgevingsrecht)

Nr. 29

BRIEF VAN DE MINISTER VAN VOLKSHUISVESTING, RUIMTELIJKE ORDENING EN MILIEUBEHEER

Aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

Den Haag, 4 december 2009

Tijdens het wetgevingsoverleg met de vaste commissie voor Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer over het wetsvoorstel voor een Invoeringswet Wat algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) op 29 juni 2009 (kamerstuk 31 953, nr. 24) heeft het lid Koopmans namens de CDA-fractie aangegeven, de in artikel 6.2a van de Wabo gemaakte koppeling met de Monumentenwet onlogisch te vinden omdat een omgevingsvergunning geheel los staat van een opgravingsvergunning. De leden van de CDA-fractie achten het, als gehele integratie nog niet mogelijk is, logischer om de opgravingsvergunning aan te haken bij de omgevingsvergunning, zoals ook is gedaan met de vergunning op basis van de Natuurbeschermingswet en de Flora- en faunawet.

Toegezegd is dat de Kamer wordt geïnformeerd over de uitkomsten van het overleg met de minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap (OCW) hieromtrent.

In artikel 6.2a van de Wabo is bepaald dat een omgevingsvergunning met betrekking tot een bouw- of aanleg- of sloopactiviteit op of in een beschermd archeologisch rijksmonument niet in werking treedt voordat voor de voorgenomen werkzaamheden ook een vergunning op grond van artikel 11, tweede lid, van de Monumentenwet 1988 in werking is getreden. Het betreft hier dan een vergunning voor het verstoren van een beschermd archeologisch rijksmonument. De afstemmingsregeling in artikel 6.2a van de Wabo is nodig om ongeziene verstoring van het beschermde archeologische rijksmonument te voorkomen.

Tijdens het wetgevingsoverleg is in dit verband gesproken van «opgravingsvergunningen». Het is van belang een mogelijk misverstand weg te nemen. Een opgravingsvergunning is een vergunning als bedoeld in artikel 45 van de Monumentenwet 1988. De opgravingsvergunning is een toestemming voor het uitvoeren van archeologische opgravingen. Deze vergunning is noodzakelijk voor bedrijven en instanties die dergelijke opgravingen willen uitvoeren. Hierbij wordt onder meer de deskundigheid

en de ervaring van de opgravers getoetst. Een opgravingsvergunning is dus niet bestemd voor de aanvrager van een omgevingsvergunning. Een koppeling is dan ook niet aangebracht.

Dan kom ik op het punt van het aanhaken van de archeologische monumentenvergunning bij de omgevingsvergunning. Als zou worden gekozen om deze toestemming te laten aanhaken betekent dit dat de archeologische monumentenvergunning in de Monumentenwet 1988 gehandhaafd blijft, tenzij er sprake is van een samenloop met een omgevingsvergunning. In dat geval zou de monumentenvergunning opgaan in de omgevingsvergunning. De voorkeur van de Minister van OCW en mijzelf gaat uit naar volledige integratie, omdat daarmee de bepalingen omtrent de monumentenvergunning in de Monumentenwet 1988 geheel geschrapt zouden kunnen worden en het wettelijke systeem eenvoudiger wordt. Voordat tot integratie kan worden overgegaan, moet echter aan een aantal randvoorwaarden zijn voldaan.

Allereerst dient de bijzondere positie van de Minister van OCW als inhoudelijk verantwoordelijk bestuursorgaan met betrekking tot de beschermde archeologische rijksmonumenten, zoals recentelijk uitdrukkelijk is geregeld in de Wet op de archeologische monumentenzorg, gewaarborgd te blijven. Verder dient specialistische kennis van de Rijksdienst voor het Cultureel Erfgoed te worden ingeroepen bij de beoordeling van vergunningaanvragen voor het verstoren van een beschermd archeologisch rijksmonument en dient dit advies maatgevend te zijn voor het al dan niet verlenen van de omgevingsvergunning.

Aan deze twee voorwaarden zou kunnen worden voldaan via de rechtsfiguur van de verklaring van geen bedenkingen in de Wabo.

De handhavingsbevoegdheid met betrekking tot vergunningen voor het verstoren van beschermde archeologische rijksmonumenten ligt thans bij de Minister van OCW. De Rijksdienst voor het Cultureel Erfgoed heeft hiervoor de vereiste kennis en ervaring, terwijl deze bij veel gemeenten nog ontbreekt vanwege de recente inwerkingtreding van de Wet op de archeologische monumentenzorg. Om de handhavingsbevoegdheid formeel bij gemeenten te kunnen leggen en de kwaliteit van de handhaving te kunnen borgen, moeten kennisniveau en ervaring met de archeologische monumentenzorg bij gemeenten – of althans die gemeenten met archeologische rijksmonumenten binnen hun grondgebied – vergroot zijn. Of dit binnen afzienbare termijn wel het geval is, zal moeten blijken uit een onderzoek in het kader van de evaluatie van de Wet op de archeologische monumentenzorg, die is voorzien in 2011.

Bij positieve uitkomst van dit onderzoek zal bij de dan eerstvolgende gelegenheid tot wijziging van de Wabo en de Monumentenwet 1988 worden overgegaan, mogelijk reeds in 2011.

De minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,
J. M. Cramer